

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. K. mladšího**, bytem v „X“, proti **žalovanému: M ě s t s k é m u ú ř a d u Roudnice nad Labem**, se sídlem v Roudnici nad Labem, Karlovo nám. č. p. 21, PSČ 413 01, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě podal dne 22. 12. 2012 prostřednictvím elektronické pošty žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného Městského úřadu Roudnice nad Labem, ve znění jejího doplnění obsaženého v replice ze dne 15. 3. 2013, kterou se domáhal, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému se přikazuje, aby žalobci umožnil nahlédnout do přijatých usnesení vždy uvedených v zápise schůze Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 11. 2011 a všech jejích příloh a podkladů, které jsou součástí přijatých usnesení nebo na základě kterých rada rozhodovala.*

V žalobě uvedl, že jako občan obce Roudnice nad Labem se dostavil dne 19. 12. 2012 na Městský úřad Roudnice nad Labem, odbor tajemníka, kde požadoval nahlédnout do usnesení Rady města Roudnice nad Labem ze dne 9. 11. 2011. Pracovnice úřadu mu předložily usnesení ze dne 9. 11. 2011 i se všemi přílohami, které jsou součástí usnesení, přičemž přílohami byly různé důvodové zprávy, návrhy na usnesení a jiné materiály na základě kterých Rada města Roudnice nad Labem rozhodovala. Vše bylo svázáno v jednom spise s tvrdými deskami s názvem „Rada města listopad 2011“.

Dále žalobce uvedl, že následně nahlédl do usnesení Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 11. 2001, pořídil fotokopie na svůj fotoaparát, a protože součástí usnesení byly i přílohy, začal si pořizovat i fotokopie těchto příloh. Poté, co si toho všimla pracovnice úřadu, bylo žalobci sděleno, že nesmí přílohy vidět a ani si nesmí na svůj fotoaparát pořizovat fotokopie. Aby se pracovnice úřadu o svém počínání ujistila, přivolala do místnosti T. F., právníčku úřadu, a do místnosti přišel ještě V. U., starosta města Roudnice nad Labem. Pak žalobci p. F. začala opakovaně tvrdit, že má právo nahlížet pouze do usnesení rady města a

nikoliv i do zápisu rady města. Na to jí žalobce opětovně sděloval, že nikdy nic neříkal o zápisu rady města, avšak že dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění (dále jen „obecní zřízení“), má právo nahlížet usnesení rady města, a protože součástí usnesení rady města jsou i přílohy a podklady, na základě kterých rada rozhoduje, má právo vidět i tyto přílohy, jelikož usnesení je často nejasné, neboť se odkazuje právě na tyto přílohy. Nakonec byl žalobce starostou města a právníčkou úřadu vyzván, aby si vymazal ze svého fotoaparátu dokumenty, které byly přílohami usnesení rady města, což žalobce odmítl s tím, že to jsou přílohy usnesení, které má jako občan obce právo vidět a pořizovat si z nich výpisy. Poté právníčka úřadu odebrala žalobci spis s usnesením s tím, že nemá právo nahlížet do těchto příloh a podkladů k usnesením. A následně právníčka úřadu s pracovníci úřadu vyhotovily doklad, ve kterém uvedly, že: *„Dne 19. 12. 2012 se dostavil na MěÚ Roudnice nad Labem p. J. K. ml. a požádal o usnesení RMM ze dne 9. 11. 2011 včetně příloh, které byly podkladem pro usnesení RM. Část materiálu si ofotil svým fotoaparátem, v čemž mu bylo následně zabráněno, neboť dle účinného zákona o obcích nemá občan obce nárok na zápis RM v plné podobě. Bylo však nabídnuto usnesení RM, na které nárok má a zápisy v anonymizované podobě. Pan K. odmítl z fotoaparátu fotky vymazat.“* Do tohoto dokladu pak žalobce vlastnoručně dopsal: *„Panu K. bylo znemožněno nahlížet a pořizovat si fotokopie příloh, které jsou součástí usnesení z 9. 11. 2011.“*

V návaznosti na právě uvedené skutečnosti žalobce dále uvedl, že právníčka úřadu úmyslně nechala do dokumentu napsat sousloví *„dle účinného zákona o obcích nemá občan nárok na zápis RM v plné podobě“*, ačkoliv žalobce jí opakovaně vysvětloval, že nikdy neřekl nic o zápisu, nýbrž že podle ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení má právo nahlížet do usnesení rady města, a protože součástí usnesení rady města jsou i přílohy a podklady, na základě kterých rada rozhoduje, má právo vidět i tyto přílohy z důvodu, že jsou často usnesení nejasná, jelikož se odkazují právě na tyto přílohy. Jedno takové usnesení odkazující se na přílohu je ostatně usnesení č. 752/2011 z 18. schůze Rady města Roudnice nad Labem ze dne 9. 11. 2011, kdy rada města schválila odměny ředitelům příspěvkových organizací města dle předloženého návrhu, přičemž v usnesení se píše *„dle předloženého návrhu“* a nic víc. Občan obce se tak z usnesení nic nedozví, protože se usnesení odkazuje na předložený návrh, který je přílohou usnesení a který chtěl žalobce vidět. Na podporu tohoto tvrzení pak žalobce přiložil k žalobě fotokopii str. 11, kterou pořídil z dokumentů, které mu byly dne 19. 12. 2012 u žalovaného předloženy. Dále žalobce uvedl, že se řídil Stanoviskem odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 1/2006, ve kterém je na poslední str. 4 v poslední větě uvedeno: *„...to ovšem neplatí, pokud občan obce požaduje informace z usnesení rady, k nimž má podle § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 128/2000 Sb., zákona o obcích, zaručený přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů.“*

Vedle toho žalobce namítl, že žalovaný vadně vypracoval pouze jakýsi dokument bez nadepsání, o jaký dokument se jedná, neboť veškerý postup žalovaného, jakožto správního orgánu, se řídí zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jak vyplývá z ust. § 1 odst. 1 tohoto zákona. Podle ust. § 9 správního řádu je přitom správní řízení postup, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Žalobce měl ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení a ust. § 2 odst. 3 správního řádu právní zájem nahlédnout do spisu usnesení rady města i s přílohami, neboť měl důvody získat informace o činnosti Rady města Roudnice nad Labem. Pokud ovšem žalovaný odmítl umožnit žalobci nahlédnout do usnesení rady obce i s přílohami, tak žalobce je přesvědčen, že žalovaný měl povinnost podle ust. § 38 odst. 5 správního řádu vyhotovit o tom usnesení. Jelikož žalovaný postupoval v rozporu se správním řádem a nevyhotovil usnesení o odmítnutí, nezbylo žalobci podat na svou obranu předmětnou žalobu.

Žalovaný k výzvě soudu k předložení příslušného spisového materiálu a písemného vyjádření k žalobě zaslal soudu „toliko“ písemné vyjádření k žalobě ze dne 27. 2. 2013, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, a současně soudu sdělil, že v předmětné věci představuje jediný spisový materiál úřední záznam žalovaného ze dne 19. 12. 2012, který byl přílohou žaloby.

K věci žalovaný uvedl, že obecní zřízení žádným způsobem neupravuje přílohy usnesení či podkladové materiály pro jednání orgánu obce. Žalovaný přitom dosud zastával výklad, že pokud takové přílohy či materiály existují, je třeba na ně přiměřeně aplikovat pravidlo pro poskytování zápisu z jednání rady obce. Velmi často totiž dochází k případům, kdy obsahem těchto podkladů jsou osobní údaje žadatelů např. o byt, kdy je detailně pojednáno o jejich rodinných, majetkových a sociálních poměrech, a tyto údaje je třeba chránit a poskytovat třetím osobám pouze po provedení anonymizace. Pokud se pak jedná o namítanou nesrozumitelnost takových usnesení, lze toto částečně zhojit žádostí o poskytnutí informace na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), kdy po vyloučení zákonem chráněných údajů tyto podkladové materiály spolu s usnesením budou představovat reálnou míru informovanosti o záležitostech, které rada města projednávala. Žalovaný si na postup správního orgánu stěžoval u Ministerstva vnitra, které v rámci kontroly výkonu samostatné působnosti žalovaného konstatovalo, že žalovaný pochybil, když neumožnil žalobci nahlédnout do podkladových materiálů, které jsou součástí usnesení rady města, tedy v případě návrhů usnesení, které tvoří obsah jejího rozhodování a na něž usnesení odkazují. V návaznosti na právě uvedené pak žalovaný výslovně konstatoval, že na základě výsledku šetření Ministerstvem vnitra přehodnotil svůj původně zastávaný názor a v případě, že občan obce bude chtít nahlédnout či pořídit si fotokopie podkladových materiálů/návrhů, na něž budou přijata usnesení odkazovat a budou tvořit obsah rozhodování, bude mu toto umožněno.

K další námitce žalobce, že nevyhotovením usnesení o odmítnutí nahlédnutí do zápisu mělo dojít k porušení ust. § 38 odst. 5 správního řádu, žalovaný uvedl, že fyzické nahlížení do dokumentů uvedených v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení není správním řízením, jak jej definuje správní řád ve svém ust. § 9 a vedení evidence zápisů z jednání rady města není spisem, jak je má na mysli ust. § 38 resp. ust. § 17 správního řádu. Jde o výsledek rozhodovací činnosti orgánu obce resp. záznam o průběhu jednání tohoto orgánu, a proto nebylo povinností příslušného pracovníka vydávat usnesení o odmítnutí nahlížení do spisu, přičemž obecní zřízení, které institut nahlížení upravuje, tuto povinnost rovněž neukládá.

Závěrem žalovaný uvedl, že předmětnou žalobu shledává nedůvodnou, neboť nezákonný zásah netrvá, netrvají jeho důsledky ani nehrozí, že zásah bude opakován.

V následně učiněné velmi obsáhlé replice ze dne 15. 3. 2013 žalobce uvedl, že žalovaný v písemném vyjádření k žalobě na str. 1 píše (*pozn. soudu – v odstavci, kde žalovaný rekapituluje skutkové okolnosti daného případu a žalobní námitky*), že žalobci „byla předložena evidence zápisů z rady města z listopadu 2011, v níž městský úřad archivuje jednak zápisy a jednak usnesení rady města. Poté, co si začal pořizovat fotokopie na svůj fotoaparát, byl vyzván, aby se tohoto jednání zdržel, neboť toto může činit pouze v případě usnesení rady města. Následně mu byly materiály odebrány s odůvodněním, že nemá nárok na nahlížení a pořizování fotokopií ze zápisu jednání rady města.“ Dle žalobce tedy žalovaný tvrdí, že žalobce nemá právo nahlížet a pořizovat fotokopie usnesení ze zápisu rady města, a proto mu byly odebrány. V podobném soudním řízení vedeném o žalobcově žalobě evidované u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 122/2012 přitom žalovaný tvrdí, že občan obce má zaručen přímý přístup k usnesením rady obce a může si pořizovat z nich výpisy. Právě z těchto důvodů žalobce požadoval nahlédnout do usnesení Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 11. 2011. A protože usnesení rady města je součástí

zápisu jednání rady města, nezbylo žalobci než nahlédnout do přijatých usnesení, která jsou vždy uvedena v zápisu jednání rady.

Dle žalobce nikde v obecním zřízení není uvedeno, že občan obce má zákaz nahlédnout do přijatých usnesení a zápisů jednání rady města. To, že jsou tato jednání rady města neveřejná ve smyslu ust. § 101 odst. 1 obecního zřízení, neznamená, že jsou tajná. Tím, že usnesení rady města jsou součástí zápisu rady města, je logické, že musí občan nahlédnout do celého zápisu, ve kterém si vyhledá patřičná usnesení. Usnesení se jako samostatný výpis bez zápisu nevyhotovuje. Usnesení je vyústěním rozpravy k danému bodu, přičemž tato rozprava je zaznamenána stejně tak jako samostatné usnesení v zápise z jednání rady obce. Neexistuje žádný způsob, jak by žalobce nahlédl do usnesení rady města, aniž by nenahlédl do zápisu, v němž si usnesení dohledá. Usnesení rady města a zápis rady města tvoří jeden celek a nelze jeden od druhého oddělit. Pokud žalovaný pořizuje jakýsi výtah usnesení ze zápisu jednání rady, odporuje tento postup obecnímu zřízení. Dle žalobce je nezákonné a svévolné vyhotovovat výtahy přijatých usnesení uvedených v zápisu jednání rady města a předkládat je jako oficiální přijatá usnesení rady města, přičemž občan nemá jistotu, zda není zfalšovaný, vadně přepsaný apod., navíc žalobce nechtěl do tohoto výtahu nahlédnout. K tomu žalobce dodal, že incidentu ze dne 19. 12. 2012 přihlížel starosta obce Bříza, který tehdy rovněž tvrdil, že občan obce nemá právo vidět všechny přílohy s odůvodněním, že obec Bříza poskytla jistému občanovi tyto informace, které ovšem občan zveřejnil, takže obec Bříza dostala pokutu za vydání těchto informací od Úřadu pro ochranu osobních údajů. Z toho žalobce dovozuje, že předmětný nezákonný stav se děje po celé České republice.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v části II. vadně vysvětluje, že přílohy a podklady usnesení se musí poskytovat v anonymizované podobě a že případnou nesrozumitelnost lze zhojit žádostí o poskytnutí informací. Žalovaný tak chce diktovat žalobci, jakou formou se má právo dozvědět určitá data, zda podle obecního zřízení, kde má občan obce větší pravomoci, nebo podle informačního zákona, kde má občan obce omezená práva. Žalobce nemá v úmyslu žádat o data dle informačního zákona, protože mu to žalovaný nařizuje, nýbrž žalobce chce na vlastní oči nahlédnout do příslušných dat, informací, příloh, podkladů, dokumentů, zápisů. Žalobce má za to, že direktivní postup žalovaného vůči němu je činěn proto, aby žalovaný skryl, nevydal, neukázal, znemožnil nahlédnout do originálu dokumentů, které žalobce jako daňový poplatník spolufinancuje a má podle obecního zřízení právo je vidět na vlastní oči.

Vedle toho v replice žalobce uvedl, že jakožto občan města již v minulosti žádal žalovaného, aby mu sdělil, jaké jsou výše odměn ředitelů příspěvkových organizací podle již shora citovaného usnesení rady města č. 752/2011, což Mgr. P. Ch., tajemník žalovaného, odmítl, protože k jeho telefonickému dotazu ředitelé nesouhlasili s tímto uveřejněním. Následně tajemník žalovaného v rozhodnutí ze dne 26. 10. 2012, č. j. KS/OT/26876/I-42/2012/2 provedl test proporcionality a dovodil, že žalobce nemá právo vědět výše odměn ředitelů příspěvkových organizací. Nyní po podání žaloby však žalovaný dovodil, že tajemníkův test proporcionality již neplatí a je ochotný tyto informace poskytnout pouze v případě, že občan obce bude chtít nahlédnout do podkladových materiálů, na něž budou přijatá usnesení odkazovat a budou tvořit obsah usnesení. Tento postup žalovaného je nepřijatelný, jelikož taková usnesení typu usnesení č. 752/2011 uvedená na str. 11 zápisu jsou trestná a nezákonná a nesmí být nikdy do budoucna přijímána radou města. Třebaže žalovaný ví, že žalobce chtěl tuto informaci získat nahlédnutím, tak mu ji dodnes neposkytl.

Dále v replice žalobce zopakoval své přesvědčení, že zápisy a usnesení rady města tvoří jednu složku, která je spisem, a proto žalovaný musel vypracovávat usnesení o odmítnutí nahlédnout do usnesení Rady města Roudnice nad Labem, vůči němuž by žalobce mohl podat opravný prostředek, o němž by rozhodl nadřízený krajský úřad. V důsledku toho pak žalobci

nezbylo než v rámci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného upřesnit žalobní petit (*pozn. soudu – viz úvodní část odůvodnění rozsudku*) a předmětné soudní řízení rozšířit ještě o žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou se domáhá, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému se přikazuje vydat rozhodnutí o odmítnutí nahlédnout žalobci do přijatých usnesení vždy uvedených v zápise schůze Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 11. 2011 a všech jejich příloh a podkladů, které jsou součástí přijatých usnesení nebo na základě kterých rada rozhodovala.*

Na tomto místě soud podotýká, že žalobcovu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného pravomocným usnesením ze dne 2. 4. 2013, č. j. 15 A 143/2012 – 26, vyloučil k samostatnému projednání pod sp. zn. 15 A 38/2013, neboť soud uvážil, že oba různé typy žaloby není vhodné společně projednávat, neboť pro jejich projednávání platí odlišná ustanovení obsažená v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem soudu výslovně vyjádřil souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo dosaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. je pak zakotveno, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba s ohledem na v ní obsažený žalobní petit, relevantní skutkový stav a právní úpravu obsaženou v ust. § 82 odst. 1 s. ř. s. není důvodná.

Již v úvodu odůvodnění bylo soudem zmíněno, že žalobce se předmětnou žalobou ve znění jejího doplnění obsaženého v replice ze dne 15. 3. 2013, domáhal, aby soud vyslovil, že *žalovanému se přikazuje, aby žalobci umožnil nahlédnout do přijatých usnesení vždy uvedených v zápise schůze Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 11. 2011 a všech jejich příloh a podkladů, které jsou součástí přijatých usnesení nebo na základě kterých rada rozhodovala.*

Z právě předestřené žalobního petitu tak zřetelně vyplývá, že žalobce v předmětném řízení tvrdí, že nezákonným zásahem žalovaného, který byl zaměřen přímo proti němu, byl přímo zkrácen na svých právech. Současně z právě předestřené žalobního petitu zjevně vyplývá, že žalobce se v předmětném soudním řízení nedomáhá soudního určení, že jím tvrzený zásah byl nezákonný.

S ohledem na tuto skutečnost ve smyslu ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o předmětné žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, tj. ke dni 25. 4. 2013.

Pro posouzení předmětné žaloby má pak zásadní význam to, že sám žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 27. 2. 2013, které již bylo nastíněno shora, výslovně připustil, že obecní zřízení žádným způsobem neupravuje přílohy usnesení či podkladové materiály pro jednání orgánu obce, a proto žalovaný dosud zastával výklad, že pokud takové přílohy či materiály existují, je třeba na ně přiměřeně aplikovat pravidlo pro poskytování zápisu z jednání rady obce. Dále z tohoto písemného vyjádření k žalobě vyplývá, že žalovaný od tohoto výkladu po incidentu se žalobcem dne 19. 12. 2012, na základě něhož žalobce podal předmětnou žalobu, ustoupil, a to poté, co si na postup žalovaného žalobce stěžoval u Ministerstva vnitra, které konstatovalo, že žalovaný pochybil, když neumožnil žalobci nahlédnout do podkladových materiálů, které jsou součástí usnesení rady města, tedy v případě návrhů usnesení, které tvoří obsah jejího rozhodování a na něž usnesení odkazují. Žalovaný totiž ve výše citovaném písemném vyjádření k žalobě výslovně uvedl, že na základě výsledku šetření Ministerstvem vnitra přehodnotil svůj původně zastávaný názor a v případě, že občan obce bude chtít nahlédnout či pořídit si fotokopie podkladových materiálů/návrhů, na něž budou přijatá usnesení odkazovat a budou tvořit obsah rozhodování, bude mu toto umožněno.

Z právě uvedeného je tak zřejmé, že žalovaný uznal své pochybení ze dne 19. 12. 2012, kdy žalobci umožnil toliko nahlížet do usnesení Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 11. 2011 a již neumožnil nahlížet i do všech jejich příloh a podkladů, které jsou součástí přijatých usnesení nebo na základě kterých rada města rozhodovala. S tímto novým náhledem žalovaného a změnou praxe se přitom ztotožňuje i soud, neboť ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení občan obce má právo nahlížet do usnesení rady města a také do všech jejich příloh a podkladů, které jsou součástí přijatých usnesení nebo na základě kterých rada města rozhodovala.

Pro posouzení předmětné žaloby má ovšem zásadní význam skutečnost, že žalovaný od jím dosud zastávaného chybného výkladu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení a praxe, která se plně projevila při incidentu se žalobcem dne 19. 12. 2012, ustoupil a v průběhu soudního řízení výslovně avizoval, že pokud občan města bude chtít nahlédnout či pořídit si fotokopie podkladových materiálů/návrhů, na něž budou přijatá usnesení odkazovat a budou tvořit obsah rozhodování, bude mu to umožněno. Soudu přitom v dané věci nevznikly jakékoliv pochybnosti o tom, že by žalovaný ve skutečnosti nehodlal ustoupit od svého tehdejšího výkladu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení a tehdejší praxe a nastolit praxi novou, poté co byl důrazně upozorněn Ministerstvem vnitra a potažmo i soudem v předmětném soudním řízení na v minulosti jím zastávaný chybný výklad ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení.

V návaznosti na právě uvedené soud uvádí, že žalobce v jím učiněné replice ze dne 15. 3. 2013 mylně dovodil, že žalovaný v předmětném soudním řízení tvrdí, že žalobce nemá právo nahlížet a pořizovat fotokopie usnesení ze zápisu rady města, a proto mu byly odebrány. Je sice pravdou, že žalovaný v písemném vyjádření k žalobě na str. 1 píše, že žalobci: „byla předložena evidence zápisů z rady města z listopadu 2011, v níž městský úřad archivuje jednak zápisy a jednak usnesení rady města. Poté, co si začal pořizovat fotokopie na svůj fotoaparát, byl vyzván, aby se tohoto jednání zdržel, neboť toto může činit pouze v případě usnesení rady města. Následně mu byly materiály odebrány s odůvodněním, že nemá nárok na nahlížení a pořizování fotokopií ze zápisu jednání rady města.“ Nicméně ze struktury obsahu písemného vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 27. 2. 2013, jehož stejnopis byl žalobci náležitě soudem doručen, když na něj reagoval replikou, vyplývá, že citovaný text

je obsažen v 2. odstavci části I., v němž žalovaný pouze rekapituluje skutkové okolnosti daného případu a žalobní námitky, aniž by současně k žalobě vyslovoval své stanovisko. Toto stanovisko včetně poukazu na změnu výkladu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení a na to navazující praxe je obsaženo až v části III.

Žalobce v jím učiněné replice ze dne 15. 3. 2013 taktéž mylně dovodil, že žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 27. 2. 2013 v části II. vadně vysvětluje, že přílohy a podklady usnesení se musí poskytovat v anonymizované podobě a že případnou nesrozumitelnost lze zhojit žádostí o poskytnutí informací. Žádný takovýto názor žalovaný k datu poskytnutí písemného vyjádření k žalobě nezastával. To, že žalobce učinil mylný úsudek v tomto směru, dle názoru soudu jednoznačně vyplývá ze struktury obsahu písemného vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 27. 2. 2013, které již bylo zmiňováno soudem výše. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 27. 2. 2013 v části II. totiž toliko předestřel svůj dosavadní náhled na danou problematiku, který zaujímal před tím, než jeho praxe byla usměrněna na základě šetření Ministerstvem vnitra, s tím, že v části III. pak výslovně uvedl, že své stanovisko změnil, a proto, pokud občan města bude chtít nahlédnout či si pořídit fotokopie podkladových materiálů/návrhů, na něž budou přijatá usnesení odkazovat a budou tvořit obsah rozhodování, bude mu toto umožněno.

Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat soudní ochrany v rámci správního soudnictví před nezákonným zásahem žalovaného, když tento zásah k datu vydání předmětného rozhodnutí již netrvá a současně ani nic nenasvědčuje tomu, že by hrozilo jeho opakování. Soudem zjištěné pochybení žalovaného se ovšem nepromítlo do výroku rozsudku, když soud je v předmětné věci vázán petitem, jak jej navrhl žalobce, přičemž ten se nedomáhal určení, že projednávaný zásah byl nezákonný.

Nezákonný zásah dle názoru soudu nepředstavuje přitom ani to, pokud žalovaný pořizuje opisy usnesení ze zápisu jednání rady města, která následně občanům města předkládá ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení k jejich žádostem o nahlédnutí do usnesení rady města.

Je tomu tak proto, že v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení je výslovně zakotveno, že občan obce má právo nahlížet do rozpočtu obce, do závěrečného účtu obce za uplynulý kalendářní rok, do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva, do usnesení rady obce a dále výborů zastupitelstva obce a komisí rady obce a pořizovat si z nich výpisy.

Soud přitom již ve svém předchozím rozsudku ze dne 27. 3. 2013, č. j. 15 A 122/2012 - 47, který byl vydán na základě žalobcovy žaloby v obdobné věci soud vyslovil, že z citovaného ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení zřetelně vyplývá, že občan obce má zaručen přímý přístup pouze a jen k usnesením rady obce, a to formou nahlédnutí a pořízení výpisů, nikoliv však i k zápisům z jednání rady obce, jako tomu je v případě zápisů z jednání zastupitelstva. Do právní úpravy obsažené v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení se tak plně promítá skutečnost, že oproti jednání zastupitelstva obce jsou jednání rady obce neveřejná, jak je výslovně zakotveno v ust. § 101 odst. 1 obecního zřízení, přičemž zápisy z těchto jednání musí být v souladu s ust. § 101 odst. 3 obecního zřízení uloženy u obecního úřadu k nahlédnutí členům zastupitelstva obce. Žalobce by měl vzít na vědomí fakt, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku již ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 711/2005 a také na www.nssoud.cz, a který dosud nebyl překonán, vyslovil názor, že občan má zaručen přímý přístup pouze a jen k usnesením rady obce a nikoliv i k zápisům z jednání rady obce. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud současně dovodil, že „*...Neveřejnost schůze rady obce ani právo člena zastupitelstva obce nahlížet do zápisu ze schůze rady obce (§ 101 odst. 1 a 3 zákona č.*

128/2000 Sb., obecního zřízení) neomezují samy o sobě právo na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ohledně skutečností obsažených v takovém zápisu. Povinný subjekt poskytující informace ze zápisu ze schůze rady obce jiné osobě než členu zastupitelstva obce je povinen zajistit zákonem stanovenou ochranu práv a svobod jiných osob způsoby předvídanými v § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím; to ovšem neplatí, pokud občan obce požaduje informace z usnesení rady, k nimž má podle § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení, zaručen přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů.“

V důsledku skutečnosti, že přijatá usnesení rady města jsou nedílnou součástí zápisu ze schůze rady města, má soud za to, že žalovaný legitimně vyhotovuje opisy přijatých usnesení uvedených v zápisu z jednání rady města, do kterých následně bez jakýchkoliv restrikcí umožňuje nahlížet občanům města ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení. Pokud by tak žalovaný nečinil, poskytl by tím v rozporu s ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení přímý přístup občanů města i k zápisům z jednání rady města. V pořizování opisů přijatých usnesení uvedených v zápisu z jednání rady města soud neshledává nezákonný zásah, který by odůvodňoval vyhovění předmětné žalobě. Výše nastíněný postup žalovaného představuje jednu forem umožňující zabezpečit přístup občanů města k usnesením přijatých na jednání rady města. Pokud jsou občanu města předloženy opisy usnesení rady města, které byly pořízeny ze zápisu jednání rady města, když do něj občan města ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení nemá právo nahlížet, není tento postup dle názoru soudu v rozporu se zákonem.

Jestliže žalobce má pochybnosti o tom, zda pořízené opisy dotyčných usnesení nejsou zfalšovány či vadně přepsány, nic mu nebrání v tom, aby si tuto skutečnost prověřil nahlédnutím do zápisu z jednání rady obce, a to nikoliv v režimu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, nýbrž v režimu informačního zákona. Tato skutečnost zřetelně vyplývá z výše citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu. Z žalobcem užitě argumentace je patrné, že žalobce vytrhává z kontextu soudem posledně citovanou větu dotyčného judikátu, který je zmíněn i v jím zmiňovaném Stanovisku odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra č. 1/2006. Citace ze shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005 pojednává o tom, že občan obce, pokud požaduje nahlédnout do zápisu z jednání rady obce, může podat u příslušného orgánu žádost o poskytnutí tohoto zápisu na základě informačního zákona, kdy povinný subjekt poskytující informace je povinen tento zápis v písemné či elektronické podobě následně tomuto žadateli poskytnout, ovšem po předchozím vyloučení zákonem chráněných údajů, tedy v anonymizované podobě, s tím, že anonymizace se netýká výlučně usnesení rady obce.

Žalobce by měl vzít na vědomí fakt, že třebaže je občanem města Roudnice nad Labem a nepochybně i daňovým poplatníkem, tak ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení nemá právo vidět na vlastní oči bez jakýchkoliv restrikcí originály zápisů z jednání Rady města Roudnice nad Labem, když mu svědčí „toliko“ právo nahlížet do rozpočtu obce, do závěrečného účtu obce za uplynulý kalendářní rok, do usnesení (včetně podkladů) a zápisů z jednání zastupitelstva, do usnesení rady obce a dále výborů zastupitelstva obce a komisí rady obce a pořizovat si z nich výpisy.

Nezákonný zásah, na základě kterého by soud předmětné žalobě vyhověl, dle názoru soudu nepředstavuje ani žalobcem v replice tvrzená skutečnost, že Mgr. P. Ch., tajemník žalovaného, odmítl rozhodnutím ze dne 26. 10. 2012, č. j. KS/OT/26876/I-42/2012/2, žalobci poskytnout informaci ohledně výše odměn ředitelů příspěvkových organizací s odůvodněním, že žalobce nemá právo to vědět, zatímco v předmětném řízení žalovaný již je ochotný tyto informace poskytnout, ovšem pouze v případě, že občan obce bude chtít nahlédnout do podkladových materiálů, na něž budou přijatá usnesení odkazovat a budou tvořit obsah

usnesení. Žalobce by měl mít na paměti, že soudní ochrana v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu subsidiárně koncipována, a proto nalézá uplatnění pouze tam, kde tvrzený nezákonný zásah není rozhodnutím. Dále soud uvádí, že jako ničím nepodložené tvrzení nemající relevanci pro posouzení předmětné žaloby jako nedůvodné soud vyhodnotil i žalobcovo tvrzení obsažené v jeho replice o tom, že usnesení typu usnesení č. 752/2011 uvedená na str. 11 zápisu jsou trestná a nezákonná, která nesmí být nikdy do budoucna přijímána radou města. A pokud žalobce v replice uváděl, že ačkoliv žalovaný ví, že žalobce chtěl informaci ohledně výše odměn ředitelů příspěvkových organizací získat nahlédnutím, tak mu ji dodnes neposkytl, tak ani v této skutečnosti pro podstatu věci nelze spatřovat nezákonný zásah, jemuž by měla být poskytnuta soudní ochrana v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

Dále soud ve shodě s názorem již vysloveným v rozsudku ze dne 27. 3. 2013, č. j. 15 A 122/2012 - 47, uvádí, že žalovaný se nedopustil žádného pochybení, pokud v daném případě na základě incidentu ze dne 19. 12. 2012 nevyhotovil usnesení o odmítnutí nahlédnutí do zápisu jednání popř. usnesení rady města a na místo toho vyhotovil pouze úřední záznam, čímž dle žalobce mělo dojít k porušení ust. § 38 odst. 5 správního řádu. Soud je toho názoru, že fyzické nahlížení občanů obce do dokumentů, které jsou uvedeny v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, se neuskutečňuje ve správním řízení, jak jej definuje správní řád v ust. § 9, a proto žalovaný nebyl povinen vydávat usnesení o odmítnutí nahlížení do spisu ve smyslu ust. § 38 odst. 5 správního řádu. Obecní zřízení, které institut nahlížení do dokumentů uvedených v ust. § 16 odst. 2 písm. e) upravuje, tuto povinnost neukládá, a tudíž úřední záznam, jenž byl vyhotoven žalovaným dne 19. 12. 2012, plně odpovídá stávající právní úpravě.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud proto žalobnímu petitu nevyhověl a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného jako nedůvodnou podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. dubna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová